

Από τον κύκλο *Καλοκαίρι στον σκληρό δίσκο*: τα 12 ποιήματα που είχαν δημοσιευτεί στο 6^ο τεύχος του περιοδικού *Propaganda*, αναθεωρημένα, εδώ, για την επανέκδοση του βιβλίου — συν 5 ακόμη.

1
ο γάμος βλάπτει το σώμα.

η πληγή είναι θηλυκή.

μάντη, εξήγησε στην πληγή σου τη λαχτάρα των λιβαδιών,
της αυγής την ήπια δράση όπου η κάθε ράβδος ασκεί το μα-
γνητισμό μιας αναπόφευκτης αντρικής βιαιότητας.

τα προνόμια βλάπτουν το πνεύμα.

η σιγή είναι ουδέτερη σαν το πέταγμα.

0101

η αφή μπαίνει στον πόλεμο νυσταγμένη.

η γεύση είναι το ενδιαμέσο.

την ακοή πολλοί την μπέρδεψαν με την πειθώ· κι εγώ ακόμη αναλογίζομαι πόσο θα είχε ενδιαφέρον να μπορώ να την επιπλήττω και αυτή να μ' αποστομώνει· να ερχόμαστε σε σύγκρουση.

(πού καταντήσαμε!)

κοίτα την όσφρηση: σκηνοθετεί πάρα πολλά, δεν δίνει όμως λογαριασμό.

και η όραση τη μιμείται.

τα déjà vu, για παράδειγμα, άλλο μας φέρνουν κάθε φορά από κείνο που παραγγείλαμε.

η αφή μπαίνει στο νύσταγμα πολεμώντας, σας το είπα.

η έκτη αίσθηση είν' η αγάπη.

0111

σχεδόν τρέμοντας, τα περασμένα Παρόντα συγκεντρώνονται με την ελπίδα να ξαναφτιάξουν την καρχηδόνα: αφού το έθνος των Παρόντων εθνικό ΔΕΝ θεωρεί ό,τι είναι αληθές.

όπως κι εμείς, τα Παρόντα χαροπαλεύουν απ' τη στιγμή που νέες στιγμές πολλαπλασιάζονται στο REWIND, PAUSE, PLAY, FAST FORWARD και στο ΚΑΝΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΙΣΤΕΥΤΟΣ.

ενώ οι μέρες έμαθαν να 'ναι ηθοποιοί μιας προ πολλού ξεθυμασμένης γλώσσας.

και το Κείμενο διαβάζει τον Αναγνώστη: «ποιος θα κουρέψει τον κουρέα;» «ποιος γαβγίζει το σκύλο σου;» δηλαδή, επιτέλους, «ποιος θανατώνει τον καίσαρα, ιδιοκτήτη του ΧΑΙΡΕ ΜΕΛΛΟΝ;»

από κοινού, ΧΑΙΡΕ και ΜΕΛΛΟΝ, αναλαμβάνουν την απορρύθμιση των ωρών, όταν το Κείμενο θα διαβάξει το μονομάχο, ο θάνατος θα διαβάξει τον Αναγνώστη.

01001

στρίψε μου ένα τσιγαράκι drum να σου τραγουδήσω.)

η ψυχή δεν είναι μηχανικός.

το ρίγος τέρπεται απ' την υγρότητα.

ύστερα έρχεται η στιγμή που και αυτό στρατολογείται στην παρωδία.

την οποία ωστόσο ΑΠΕΧΘΑΝΕΤΑΙ (υπογράμμιση όχι δική μου: του ποιήματος).

και η ψυχή δεν είναι μηχανικός· η επίπεδη διάρκεια των φωνών που αγάπησα δεν αντέχει το fiat iustitia et pereat mundus.

έτσι αναγκάζεται και ζυμώνει τη θέληση της καρδιάς, της καρδούλας.

(στρίψε μου ένα τσιγαράκι drum να σου τραγουδήσω

01010

το κοριτσάκι της ξαδέλφης μου ευρυδίκης πέθανε χτες τα μεσάνυχτα σε ηλικία 9 χρονών και δεν χρειάζεται να σας πω από τι.

στα τελευταία δέκα λεπτά το μυϊκό της σύστημα είχε γίνει ένα ξύλινο αλογάκι που ονειρευόταν ένα άλογο ζωντανό στο χωράφι με το όνομα «ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ ΑΓΝΟΗΣΕ ΜΑΣ».

του ονείρου το άλογο, δηλαδή το αληθινό, έφερνε πάλι τη δίψα μας στις πηγές της μαζί με κάτι απεριόριστα τρυφερό, μ' αυτή την έξοχη αμηχανία της ομιλίας που συνοδεύει τις ταπεινώσεις, τον κίνδυνο, την ευγένεια ως συνείδηση μιας αγιάτρευτης συστολής, τις αρτιότερες κινήσεις.

την προσχώρηση της αφής στην ελεημοσύνη.

01100

άσε ελεύθερο το λογοπαίγνιο να χαιρετάει πυγολαμπίδες, να προωθήσει τις νύχτες σου με κατεύθυνση την ταγγέρι.

μετά, ο χρόνος θα 'ναι δικός σας.

«χρόνο», εγώ, αποκαλώ τη ροή του δυνητικού και ως «ροή του δυνητικού» μία πρόοδο θεωρώ της οποίας ο ηθικός χαρακτήρας είναι η πλήρης έλλειψη γενναιότητας.

«γενναιότητα» ονομάζω την καλοσύνη.

«καλοσύνη» λέω τη θλίψη απ' την ανέφικτη παραβίαση των κανόνων.

ονομάζω και θεωρώ κι αποκαλώ και λέω και, λίγο λίγο, παρασύρομαι στην άπνοια που κρατάει τους χάρτες μας διπλωμένους.

01101

μόλις πάρα πολλές φορές πυροβολήσει, ένας έκαστος των κνηγών επιστρέφει στο σπίτι του περιμένοντας θαυμασμό απ' τη σύζυγο αλλά εκείνη θα σιδερώνει τη γλώσσα της αδελφής της στο τηλέφωνο και μνημονεύουν οτιδήποτε άλλο πλην πτηνών δολοφονημένων.

διότι κι η σύζυγος κνηγού υπήρξε κάποτε θερμή κοπέλα με αγάπη για ένα μέρος του όλου, ας παντρεύτηκε άντρα όπως ο στάθης τσαούσης ή ο γεράσιμος κουρουπός του αγαμέμνονος.

η ψυχή του κνηγού εναποθέτει τα πτηνοπτώματα στο τραπέζακι της κουζίνας και φοράει τις πιτζάμες της, αγριεμένη ενόψει ότι της μέλλεται να χορτάσει με καλαμάρια τηγανητά.

στο παρά πέντε φτάν' η γυναίκα και σερβίρει· μετά οι δυο τους επιτυγχάνουν την αρχαία συναινετική απεμπόληση της ελάχιστης ανθρωπιάς κατά το πρόγραμμα τού «ΞΕΡΩ/ΞΕΡΕΙΣ».

01111

τον Ερμή που διαχειρίζεται το Κείμενο τον συμφέρει να μελετάω τι έχουν γράψει οι άλλοι, επιμένει ωστόσο να το κάνω ΚΡΥΦΑ απ' τον εαυτό μου.

μερικοί γράφουν το ίδιο τους το πρόσωπο.

φίλιππε, άνοιξε! θα πλησιάσω το Έργο!

η αφεντιά μου και το Έργο, καλημερίζαμε παραλίες μέσα στη λέξη canoe (κανώ), λέξη με 5 γράμματα οριζοντίως κι ύστερα τέσσερα: μαζί μας ήτανε κι ο φίλιππος κογεβίνας, ένα παιδάκι που ο Ερμής είχε στείλει στο πόδι του.

πάω ν' ανέβω (εκεί, στο Έργο) και μου φράζουμε το δρόμο δυο σιωπές (η σιωπή των πραγμάτων και η λεγόμενη «σιωπή που είναι πράγμα η ίδια»).

πώς να περάσω την κλωστή μου από το χώρισμα; αντηλιακό στις τρύπες των συλλαβών;

γλιστράει, γαμώτο!

άσ' το γί' αύριο...

010000

βρήκαμε απόγουστο υποτίθεται· είμαστε τώρα με τον κωστή κρεμασμένοι απ' τα πανιά του σκάφους «ΕΥΧΟΜΑΙ Λ.Κ.»

τα πανιά πλαταγίζουν διότι μόνον αν πλαταγίζεις σου δίνει ο άνεμος κίνητρο ώστε να εύχεσαι κορώνα ή γράμματα, η δε έννοια «ΕΥΧΟΜΑΙ» συνηγορεί στην ίδια γλώσσα με τα φύγανα του βυθού.

πλέον η ζέστη, συσσωρευμένη στα γράμματα, έχει δέσει την πρόμνη της κάθε λέξης στην πλήρη της επομένης.

μπροστά στις μύτες μας, η συνήθεια άγγιξε απαλά τον αιγύπτιο θεό ρα, που ήδη λαγοκοιμόταν, κι έτσι γλιστράει απ' το κεφάλι του το πελώριο στέμμα: είναι ο ήλιος! *κώωωστα, φωνάζω, ο ήλιος πέφ*

τει! η κορώνα του ήλιου κατακυλάει στα σκαλιά του αέρα ενώ συνάμα αιωρείται.

και απόδειξη ότι στο κοίταγμα του κώστα πρίφτη όλες οι λόγχες της φυσικότητας έχουνε γίνει ένα σφύριγμα.

αλλά για λίγο· κατόπιν μοιάζει με ό,τι ήτανε εξαρχής, γλυκός παλιάνθρωπος μ' ωραία μέση.

τότε εγώ και το εγώ του κώστα πρίφτη είδαμε πάλι την Εντροπία με τα μάτια μου.

010011

στην οθόνη του ΦΟΙΝΙΚΑ, θερινού κινηματογράφου, ο ουρανός είχε γεμίσει ανθρώπινα εκκρεμή.

τέτοιες νύχτες, το λίκνισμα των τριών απαγχονισμένων επάνω απ' τα κυκλάμινα σε μεθούσε. η λυγερή ελβετιδούλα, η μισέλ, κάθεται δίπλα μου ατάραχη και απολύτως συμπίπτουσα προς τον θεσπέσιο εαυτό της.

ανενδοίαστα υπάρχει.

φέρει, αρτίως, κεφαλοθώρακα, κοιλία, άνω & κάτω άκρα, γαλάζιο μίνι φουστανάκι & μπαλαρίνες που φοριώνται και σαν κοσμήματα.

κατά τύχη το γόνατό μου (ή βρούτος) γεύτηκε το δικό της (καρωτίδα του καίσαρος) μέχρις ότου προκλήθηκ' ένα στιγμιαίο «ξ-ε-θ-η-λ-υ-κ-ώ-ν-ω»· εν συνεχεία η μισέλ διοχετεύει τα δύο γόνατα στο καλούπι της συμπαγούς, φονικής τους κυριολεξίας.

όμως οι έξυπνοι βλέπουν την ώρα και στο σκοτάδι· τα δάχτυλά μου ήτανε έξυπνα εκείνη την εποχή και, πριν εκπνεύσει η εποχή, της μισέλ τα μπουτάκια έδειχναν 12 παρά δέκα.

010110

ένα βράδυ με πανσέληνο, στα πετράλωνα, υιοθετούνε νέα ονόματα οι κοπέλες που θα σπουδάσουν φωτομοντέλα, ηθοποιοί ή μπαργούμαν· γίνονται νάνου και ντέμπυ.

οι ίδιες δεν συνειδητοποιούν την αλλαγή: σ' αυτή την άγνοια, φίλε, οφείλεται ότι, κατόπιν, φωσφορίζει ο θάνατός τους σαν μία χτένα απ' όπου πέφτουνε αστεράκι' από χρυσοπράσινη στάχτη.

έκτοτε όλες οι υπόλοιπες περνούν την ώρα τους ζηλεύοντάς τες (τις ψευδώνυμες) για το δικαίωμα να εκτρέπουν τη ζαριά της ταυτότητας που, εάν θέλετε την άποψή μου, δεν είναι άλλη από εκείνη του γνωστού μας γ' προσώπου κάθε αφήγησης.

011001

η ψυχή μου έχει απλώσει το δικό της βόρειο σέλας γύρω απ' τη νεύρωση.

ψυχή και νεύρωση ευαγγελίζονται την προσφυγή στις μεγάλες κηδεμονίες του Τέλους, έναν εγκάρδιο αντίλαλο του *apud bonum indicem argumenta plus testes valent*, για τον καλό δικαστή τα επιχειρήματα είναι ανώτερα των μαρτύρων.

μισή ειρήνη υμίν, φέρνω κλάδο μηλέας.

011100

καθήκον όλων στην οικογένεια είν' η χαρά· όμως υφίστανται διαβαθμίσεις.

φέρ' ειπείν, το εγώ μπορεί ανέκαθεν να προκαλούσε το ωστικό του κύμα αλλά ας είναι συχωρεμένο.

στου εσύ το τελωνείο τα εμείς έχουν ελέγξει την ψυχή με πλεονάζουσα δυσπιστία· το αυτός (ένα πλοίο) ξεφορτώνει απ' όλα, χείλη, δάχτυλα, μύτες, στην (υποδέξου τον πλοίαρχο με το σεις και με το σας) προκουμαία του πουθενά· το αυτές — από πού ν' αρχίσω!

011101

όταν τεράστιες περιουσίες αλλάζουν κάτοχο, ένα τραγούδι ψιθυριστό συνεπαίρνει τις ενοχές των ενόρκων· η ζημία κάνει τη σκέψη τους να πάλλεται.

ΑΝ ΒΓΟΥΝ ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΄ΝΑΙ ΕΥΟΙΩΝΟ, ΑΝ ΑΡΤΗΣΟΥΝ ΘΑ ΄ΝΑΙ ΔΥΣΟΙΩΝΟ, ΑΝ ΔΕΝ ΓΥΡΙΣΟΥΝ ΠΟΤΕ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΘΑ ΄Ν΄ ΑΠΛΩΣ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΟΣ ΟΙΩΝΟΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΙΜΟΣ ΑΛΛΑ ΜΑΛΛΟΝ ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΙΜΟΣ ΑΡΑ ΚΙ ΩΡΑΙΟΣ — 4 «είναι», 3 «αν».

των ενόρκων η απόφαση, προτού ακόμη ονομαστεί ετυμηγορία, διαπερνάει λοξά τα τζάμια, τους αναγκάζει να σηκωθούν ένας ένας, τους οδηγεί στα σπιτάκια τους σαν την ηχώ ενός δυνατού χασμουρητού.

εκεί βγάζουνε τα παπούτσια τους και, αμίλητοι, κάθοντ' εμπρός στο καλοριφέρ, περιμένοντας οτιδήποτε εκτός βεβαίως από τη γρίπη που θα χτυπούσε εμένα, αν ήμουν ένορκος:

1 «ήμουν», 1 «αν».

011110

στο μπλε του μεσονυχτίου, ο τίγρης διάλεξε καλά το σώμα του πριν πάρει άδεια απογείωσης.

δυστυχώς, οι αλκυονίδες ημέρες του σημαίνοντος θρίαμβος κράτησαν λίγο.

γνωρίζεις ότι *post coitum omne animal triste*, ήτοι μετά τη συνουσία κάθε ζώο είναι θλιμμένο.

και το αντίστροφο: πρέπει να έχει η συνουσία κλειστά τα μάτια σου για να συλλάβει το ολοφάνερο.

0100110

ο αυτοκράτορας γουλιέλμος σιχαινόταν τους αυλικούς που τα έβλεπαν όλα μαύρα, αλλά εγώ, ένα δυο κλάσματα της στιγμής πριν το δυστύχημα, είχα νιώσει, σαν σε τομή, δηλαδή με τον τρόπο της ηδονής, αυτό εδώ τ' ανεπανάληπτο συναίσθημα: δεν θα υπάρξει, πλέον, ΚΑΜΙΑ ΜΑΤΑΙΩΣΗ.

όχι αστραπή εν αιθρία αλλά αιθρία εν αστραπή.

άραγε, πρόλαβε ο κόσμος να τραγουδήσει στο κλάσμα εκείνο; (θα τραγουδούσε το πασίγνωστο *χειρόγραφο δεν επιστρέφονται*.)

σίγουρος τώρα ότι σβήνω *-εέπς!-*, θυμήθηκα τους αγώνες τοξοβολίας στην ολυμπιάδα του τόκιο · κατόπιν είδα τα αγάλματα του θουκυδίδη και τη θάλασσα, που δεν απείχε πολύ κι όμως φαινόταν να απέχει μίλια.

πάντα, μα πάντα κοντά στο φλοίσβο της, πάντα κοντά στον άρρωστο.

010011

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ, έτσι λένε οι αριθμοί.

απολογία ενός πρώιμου ρεμβασμού της στατιστικής και αποτύπωση του κατόπιν εορτής *nexus amoris* σε μια δομή της κουρασμένης τυχαιότητας.

ακόμα και πεθαμένοι ονειρεύονται οι θεοί τη δίχως λόγια δημιουργία κάποιας εκπρόθεσμης τάξης υποχρεώσεων.

εναντίον όλου αυτού αναπνέει και μεγαλώνει, στα μικρά του βρατραχοπέδιλα, το ενδέκατο έτος της παιδικής ηλικίας μου.

έχε στο νου σου, ενδέκατο έτος της παιδικής ηλικίας μου, πως δικαιούσαι μερίδιο στις μεταπτώσεις του ταξιδιού, στους απροσμέτρητους ιριδισμούς του λικνίσματος.